

Sygn. akt VIII U 618/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2018 r. w Gliwicach

sprawy A. P. (P.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania A. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 3 marca 2017r., 29 marca 2017 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu A. P. prawo do przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998r. od dnia 1 lutego 2017r.
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonego kwotę 180zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSR del. Magdalena Kimel

Sygn. akt VIII U 618/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 3 marca 2017 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu A. P. prawa do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru był niższy niż 250%.

W odwołaniu od powyższej decyzji, ubezpieczony wniósł o jej zmianę i orzeczenie co do istoty sprawy, poprzez przyznanie mu prawa do spornego świadczenia. Podniósł, że nie może ponosić ujemnych konsekwencji obowiązujących w latach minionych przepisów pozwalających na nieprzechowywanie dokumentów dotyczących uzyskiwanych zarobków i wynikających z tego składek na ubezpieczenie społeczne.

Decyzją z dnia 29 marca 2017 r. organ rentowy ponownie odmówił ubezpieczonemu A. P. prawa do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz uchylił decyzję z dnia 3 marca 2017 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji, ubezpieczony wniósł o jej zmianę i orzeczenie co do istoty sprawy, poprzez przyznanie mu prawa do spornego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. P. urodził się (...)

W dniu (...) r. zawarł związek małżeński.

Ubezpieczony pracował:

a) w KWK (...) w K.:

- od 3 listopada 1962 r. do 31 marca 1965 r. jako ładowacz pod ziemią;

- od 1 kwietnia 1965 r. do 31 marca 1967 jako młodszy górnik pod ziemią;

- od 1 kwietnia 1967 r. do 31 maja 1972 r. i od 15 lutego 1973 r. 28 grudnia 1989 r. jako górnik po ziemią;

b) w KWK (...) od 5 czerwca 1972 r. do 14 lutego 1973 r. jako górnik kombajnista.

Decyzją z 21 listopada 1997 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu emeryturę górniczą od 8 listopada 1987 r. Podstawę wymiaru świadczenia ustalono na podstawie wynagrodzenia z 3 kolejnych lat kalendarzowych, tj.: z lat 1984 -1986 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 304,73% i został ograniczona do 250%.

Po nabycia prawa do emerytury, ubezpieczony podejmował dalsze zatrudnienie.

Następnie decyzją z 23 lutego 2006 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do nowej emerytury górniczej od 23 lutego 2006 r.

W dniu 7 lutego 2017 r. ubezpieczony wniósł do organu rentowego o przeliczenie świadczenia emerytalnego, zgodnie z art. 110a ustawy emerytalnej.

Zaskarżoną decyzją z dnia 3 marca 2017 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia świadczenia w oparciu o art. 110 a ustawy emerytalnej, bowiem nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru był niższy niż 250% i wyniósł zaledwie 233,22%. Ustalając podstawę wymiaru organ rentowy przyjął najkorzystniejsze wynagrodzenie z 20 lat kalendarzowych, tj.: z lat 1967, 1971-1989 r. Organ rentowy wskazał, że przyjął wynagrodzenie minimalne ze względu na brak zarobków za lata od 1 stycznia 1960 r. do 20 października 1962 r., od 3 listopada 1962 r. do 31 maja 1972 r., od 5 czerwca 1972 r. do 31 grudnia 1973 r., od 1 stycznia 1983 r. do 31 grudnia 1983 r., od 1 stycznia 1994 r. do 1 grudnia 1995 r.

Następnie ubezpieczony dostarczył druk Rp-7 za lata 1973 -1989.

Decyzją z 29 marca 2017 r. organ rentowy ponownie odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia emerytura na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej, ponieważ wskaźnik wysokości podstawy wymiaru był niższy niż 250%. Organ rentowy wskazał, że w okresach od 1 stycznia 1971 r. do 31 grudnia 1971 r. i od 1 kwietnia 2007 r. do 31 grudnia 2007 r. przyjął wynagrodzenie minimalne.

W okresie pracy w KWK (...) w K. od 1962 r. do 1972 r. ubezpieczony pracował średnio 1 niedzielę w miesiącu oraz pracował w systemie dwuzmianowym.

W toku postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu wynagrodzeń Z. T. celem sporządzenia opinii na okoliczność wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia w oparciu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz celem odtworzenia wynagrodzenia odwołującego w oparciu o akta osobowe z okresu zatrudnienia w KWK (...) i w oparciu o przepisy branżowe; przy uwzględnieniu że ubezpieczony pracował średnio przez 1 niedzielę w ciągu miesiąca, oraz w systemie dwuzmianowym 6:00-14:00, 14:00-22:00.

Dodatek za pracę na drugą zmianę został wprowadzony od 1 października 1974 r., w związku z wejściem w życie §4 ust. 2 uchwały Rady Ministrów nr 230/74 z 27 września 1974 r. Z kolei dodatek za pracę na trzecią zmianę obejmował porę od 22:00 do 6:00.

W obliczeniach uwzględniono wyłącznie te składniki, co do których jest pewność, że ubezpieczony je otrzymywał, a więc: wynagrodzenie zasadnicze (z uwzględnieniem pracy z dodatkowo 1 niedzielę w miesiącu), Kartę Górnika, deputat węglowy, dodatek za pracę w niedzielę i święta. Do obliczeń nie zostały uwzględnione inne składniki, takie jak: premie, dodatki za pracę w nadgodzinach liczbowych, dodatki szkodliwe oraz inne, ponieważ nie ma dokumentów potwierdzających to, że ubezpieczony je otrzymywał.

W okresie od 3 listopada 1962 r. do 31 marca 1965 r. ubezpieczony był zaszeregowany w VIII kat., poz. 61 z wynagrodzeniem wynoszącym 50 zł; od 1 kwietnia 1965 r. do 31 marca 1967 r. w kat. IX poz. 55 z wynagrodzeniem 56 zł; od 1 kwietnia 1967 r. do 30 listopada 1968 r. w XI kat. poz. 40 z wynagrodzeniem 60 zł; od 1 grudnia 1968 r. do 31 maja 1972 r. w V kat. z wynagrodzeniem 106 zł. Wynagrodzenie zasadnicze ubezpieczonego zostało ustalone na podstawie dziennych stawek płacy zasadniczej i ilości przepracowanych dniówek powiększonych o 1 niedzielę w każdym miesiącu.

Wynagrodzenie z Karty Górnika zostało ustalone na podstawie uchwały Rady Ministrów z 30 listopada 1949 r. w sprawie szczególnych przywilejów dla górników w górnictwie węglowym oraz §14 załącznika nr 1 do Zakładowego Układu Pracy z 1 kwietnia 1957 r. W stosunku do ubezpieczonego od lutego 1963 r. wynosiło ono 10% (okres pracy do 2 lat), od listopada 1964 r. – 15% (okres pracy od 2 do 5 lat), od listopada 1967 r. – 20% (okres pracy ponad 5 lat).

Deputat węglowy wynikał z art. 21 Zbiorowego Układu Pracy dla pracowników fizycznych i umysłowych w zakładach pracy Ministerstwa Górnictwa i Energetyki obowiązującego od 1 kwietnia 1957 r. W związku z tym, że ubezpieczony zawarł związek małżeński w dniu 24 kwietnia 1965 r., to od maja 1965 r. przysługiwało mu 8 ton węgla rocznie. Przed zawarciem związku małżeńskiego było do 2 tony. Cena za 1 tonę węgla deputatowego wynosiła wówczas: 262,50 zł – w 1962 r.; 441,44 zł – w 1963 r.; 500 zł – od 1964 r. do 1970 r.; 550 zł – od 1971 r.

Natomiast dodatek za pracę w niedzielę i święta wynosił 100% stawki podstawowej i wynikał z art. 17 Zbiorowego Układu Pracy dla pracowników fizycznych i umysłowych w zakładach pracy Ministerstwa Górnictwa i Energetyki obowiązującego od 1 kwietnia 1957 r.

Ponadto ubezpieczony otrzymywał nagrody jubileuszowe. W 1982 r. była to kwota w wysokości 17 909 zł, w 1983 r. – 50 997 zł, a w 1986 r. – 97 672 zł.

Do obliczeń uwzględniono również dane z ZUS Rp-7 za lata 1972-1973 i 1973-1989.

Zgodnie z powyższym, wynagrodzenie ubezpieczonego w okresie od 1962-1971 kształtuje się następująco:

1962 rok.

Wynagrodzenie zasadnicze (wraz z wynagrodzeniem za 1 niedzielę) – 2 450 zł

Dodatek za pracę w niedzielę i święta – 100 zł

Karta Górnika – 0 zł

Deputat węglowy – 87,50 zł

Suma: 2 637,50 zł

1963 rok

Wynagrodzenie zasadnicze (wraz z wynagrodzeniem za 1 niedzielę) – 15 850 zł

Dodatek za pracę w niedzielę i święta – 600 zł

Karta Górnika – 1450 zł

Deputat węglowy – 882,88 zł

Suma: 18 782,88 zł

1964 rok

Wynagrodzenie zasadnicze (wraz z wynagrodzeniem za 1 niedzielę) – 15 850 zł

Dodatek za pracę w niedzielę i święta – 600 zł

Karta Górnika – 1712 zł

Deputat węglowy – 1000 zł

Suma: 19 162,50 zł

1965 rok

Wynagrodzenie zasadnicze (wraz z wynagrodzeniem za 1 niedzielę) – 17 278 zł

Dodatek za pracę w niedzielę i święta – 654 zł

Karta Górnika – 2591,70 zł

Deputat węglowy – 3000 zł

Suma: 23 523,70 zł

1966 rok

Wynagrodzenie zasadnicze (wraz z wynagrodzeniem za 1 niedzielę) – 17 808 zł

Dodatek za pracę w niedzielę i święta – 672 zł

Karta Górnika – 2 671,20 zł

Deputat węglowy – 4000 zł

Suma: 25 151,20 zł

1967 rok

Wynagrodzenie zasadnicze (wraz z wynagrodzeniem za 1 niedzielę) – 18 648 zł

Dodatek za pracę w niedzielę i święta – 708 zł

Karta Górnika – 2950,20 zł

Deputat węglowy – 4000 zł

Suma: 23 306,20 zł

1968 rok

Wynagrodzenie zasadnicze (wraz z wynagrodzeniem za 1 niedzielę) – 20 064 zł

Dodatek za pracę w niedzielę i święta – 766 zł

Karta Górnika – 4012,80 zł

Deputat węglowy – 4000 zł

Suma: 28 842,80 zł

1969 rok

Wynagrodzenie zasadnicze (wraz z wynagrodzeniem za 1 niedzielę) – 33 602 zł

Dodatek za pracę w niedzielę i święta – 1 272 zł

Karta Górnika – 6 720,40 zł

Deputat węglowy – 4000 zł

Suma: 45 594,40 zł

1970 rok

Wynagrodzenie zasadnicze (wraz z wynagrodzeniem za 1 niedzielę) – 33 496 zł

Dodatek za pracę w niedzielę i święta – 1272 zł

Karta Górnika – 6699,20zł

Deputat węglowy – 4000 zł

Suma: 45 467,20 zł

1971 rok

Wynagrodzenie zasadnicze (wraz z wynagrodzeniem za 1 niedzielę) – 33 602 zł

Dodatek za pracę w niedzielę i święta – 1272 zł

Karta Górnika – 6720,40 zł

Deputat węglowy – 4400 zł

Suma: 45 994,40 zł

1972 rok

Wynagrodzenie zasadnicze (wraz z wynagrodzeniem za 1 niedzielę) – 13 992 zł

Dodatek za pracę w niedzielę i święta – 530 zł

Karta Górnika – 2798,40 zł

Deputat węglowy – 1833,33 zł

Suma: 19 152,73 zł

Stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia w kraju w okresie aktywności zawodowej w stosunku do ubezpieczonego kształtował się następująco:

Lp.	za rok kalendarzowy	zarobki-dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne (w zł)	kwota rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłaszanego za rok kalendarzowy (w zł)	stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy (w %)
1	1962	2 637,50	20 160,00	13,08
2	1963	18 782,88	21 156,00	88,78
3	1964	19 162,50	21 792,00	87,93
4	1965	23 523,70	22 404,00	105,00
5	1966	25 151,20	23 208,00	108,37
6	1967	26 306,20	24 192,00	108,74
7	1968	28 842,80	25 272,00	114,13
8	1969	45 594,40	26 088,00	174,77
9	1970	45 467,20	26 820,00	169,53
10	1971	45 994,40	28 296,00	162,55
11	1972	68 782,73	30 108,00	228,45

12	1973	87 778,00	33 576,00	261,43
13	1974	1/0 680,00	38 220,00	289,59
14	1975	109 800,00	46 956,00	233,84
15	1976	128 772,00	51 372,00	250,67
16	1977	149 017,00	55 152,00	270,19
17	1978	146 242,00	58 644,00	249,37
18	1979	87 958,00	63 924,00	137,60
19	1980	137 764,00	72 480,00	190,07
20	1981	245 191,00	92 268,00	265,74
21	1982	482 257,00	139 572,00	345,53
22	1983	543 656,00	173 700,00	312,99
23	1984	583 438,00	202 056,00	288,75
24	1985	718 561,00	240 060,00	299,33
25	1986	/ 040 553,00	289 140,00	359,88
26	1987	1 030 846,00	350 208,00	294,35
27	1988	1 581 244,00	637 080,00	248,20
28	1989	4 799 239,00	2 481 096,00	193,43

Obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia ubezpieczonego przedstawia się następująco:

<i>Lp.</i>	<i>za rok kalendarzowy</i>	<i>zarobki-dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne (w zł)</i>	<i>kwota rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłaszanego za rok kalendarzowy (w zł)</i>	<i>stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy (w %)</i>
1	1969	45 594,40	26 088,00	174,77
2	1970	45 467,20	26 820,00	169,53
3	1971	45 994,40	28 296,00	162,55
4	1972	68 782,73	30 108,00	228,45
5	1973	87 778,00	33 576,00	261,43
6	1974	110 680,00	38 220,00	289,59
7	1975	109 800,00	46 956,00	233,84
8	1976	128 772,00	51 372,00	250,67
9	1977	149017,00	55 152,00	270,19
10	1978	146 242,00	58 644,00	249,37
111	1980	137 764,00	72 480,00	190,07
12	1981	245 191,00	92 268,00	265,74
13	1982	482 257,00	139 572,00	345,53
14	1983	543 656,00	173 700,00	312,99
15	1984	583 438,00	202 056,00	288,75
16	1985	718 561,00	240 060,00	299,33

17	1986	1 040 553,00	289 140,00	359,88
18	1987	1 030 846,00	350 208,00	294,35
19	1988	1 581 244,00	637 080,00	248,20
20	1989	4 799 239,00	2 481 096,00	193,43
SUMA	5088,65			
Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury	254,43%			

W związku z powyższym, nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia (1969-1978, 1980-1989) z uwzględnieniem okresu po przyznaniu świadczenia wynosi **254,43 %** (5088,65%:20), zatem jest wyższy od wymaganych 250%.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego; aktach osobowych ubezpieczonego; druków ZUS Rp – 7 (k.5-7, 15-17); pisma (...) SA z 31 lipca 2017 r. (k.27); zeznań ubezpieczonego złożonych na rozprawie w dniu 1 grudnia 2017 r. (k.4–41); opinii biegłego Z. T. z 15 maja 2018 r. (k.46-71).

Sąd podzielił wnioski wynikające z opinii sporządzonej przez biegłego Z. T. uznając ją za prawidłową pod względem matematyczny, spójną i uzasadnioną. W odtworzeniu wynagrodzenia za okres nieudokumentowany, tj.: za lata 1962-1972 biegły uwzględnił jedynie te składniki, co do których istnieje pewność, że ubezpieczony je otrzymywał, a więc: wynagrodzenie zasadnicze (z uwzględnieniem pracy dodatkowo w 1 niedzielę), Kartę Górnika, deputat węglowy, dodatek za pracę w niedzielę i święta. Inne składniki takie jak np. premie, dodatki szkodliwe, zostały pominięte, ponieważ nie ma dokumentacji potwierdzającej, że ubezpieczony je otrzymywał. Za pozostałe okresy biegły przyjął wynagrodzenie wynikające z druków ZUS Rp7, przy czym w latach 1982,1983 1986 wysokość wynagrodzenia została powiększona o nagrody jubileuszowe, które co wynika z pisma Spółki (...) SA z dnia 31.07.2017 r.(k 27 a.s) nie zostały ujęte w Rp 7 z dnia 21.02.2017 r.

Sąd dał wiarę zeznaniom odwołującego, że w spornym okresie pracował średnio przez 1 niedzielę miesiąca oraz w systemie dwuzmianowym. Zeznania odwołującego były stanowcze i spójne. Sąd miał na uwadze fakt, że odwołujący zajmował stanowisko kombajnisty, zatem pracę świadczył na zmianach w czasie których prowadzone było wydobywanie.

Powyższa opinia nie była kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego A. P. zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżona decyzja jest nieprawidłowa.

W rozpoznawanej sprawie kwestia sporna sprowadza się do ustalenia, czy ubezpieczony spełnia warunki do przeliczenia emerytury górniczej na podstawie art.110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2017.1383j.t.).

Zgodnie z powołanym przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art.15, z uwzględnieniem art.110 ust.3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia:

- z kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie emerytury od przeliczonej podstawy,
- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia o ponowne ustalenie wysokości emerytury, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art.15 ust.5, jest wyższy niż 250%.

Ustalenie wysokości emerytury w sposób wskazany powyżej może nastąpić tylko raz.

Szczegółowe zasady postępowania w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r.

w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011r. nr 237, poz. 1412). Rozporządzenie to w § 21 pkt 1 przewiduje, iż środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Powyższy przepis zakłada istnienie optymalnych warunków, tj. wymaga, by zachowała się dokumentacja płacowa pracodawcy. Natomiast w sytuacji, gdy nie zachowała się stosowna dokumentacja płacowa, wysokość zarobków może być ustalona na podstawie dokumentacji zastępczej z akt osobowych pracownika (np. umów o pracę, angaży, wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej oraz innych pism dotyczących zatrudnienia, które zawierają informacje o wynagrodzeniu), a także zeznań świadków.

W postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty określone w § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe. Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem może być udowodniany wszelkimi środkami dowodowymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r., sygn. akt II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006r., sygn. akt I UK 115/06, OSNP 2007/17-18/257). Niemniej jednak zarobki za poszczególne lata muszą być wykazane w sposób niebudzący wątpliwości, w ściśle określonej kwotowo wysokości. Nie jest natomiast możliwe przeliczenie wysokości emerytury w oparciu o hipotetyczne lub uśrednione wysokości zarobków. Zatem – jak już to wskazano wcześniej - kwestia pobieranego wynagrodzenia musi zostać udowodniona w sposób bezwzględny.

Odnosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, podnieść należy, że biegły sądowy Z. T. ostatecznie odtworzył wynagrodzenie ubezpieczonego za lata 1962-1972. Do obliczeń uwzględnił jedynie te składniki, które ubezpieczony z pewnością otrzymywał, a więc wynagrodzenie zasadnicze (z uwzględnieniem pracy dodatkowo w 1 niedzielę), Kartę Górnika, deputat węglowy, dodatek za pracę w niedzielę i święta. Inne składki zostały przez niego pominięte, ponieważ nie ma dostatecznych dowodów na to, że ubezpieczony mógł je otrzymywać. Przy wynagrodzeniu za inne lata, biegły przyjął za właściwe kwoty wynikające z druków ZUS Rp-7. Nie mniej jednak w przypadku

lat 1982,1983,1986 kwoty te zostały powiększone o nagrody jubileuszowe, który ubezpieczony otrzymywał. Jak wynika z pisma Spółki (...) SA wymienione nagrody jubileuszowe nie zostały ujęte w Rp 7 z dnia 21.02.2017 r. Należy podkreślić, że w latach 1982,1983,1986 zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami nagrody jubileuszowe stanowiły podstawę wymiaru składek (rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie dostosowania niektórych przepisów ubezpieczeniu społecznym i o ubezpieczeniu rodzinnym do zasad określających składniki funduszu płac (Dz.U. nr 40, poz. 239 z poen. zm.), rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 27 grudnia 1983 r. w sprawie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za pracowników uspołecznionych zakładów pracy (Dz.U. nr 73, poz. 332) – obowiązujące do 31 grudnia 1986 r. rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1987 r. w sprawie zgłaszania pracowników do ubezpieczenia społecznego oraz składek na to ubezpieczenie (Dz.U. nr 37, poz. 211; z 1988 r. nr 36, poz. 284) – obowiązujące od 1 stycznia 1987 r. do 31 grudnia 1989 r., uchwała nr 33 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1983 r. w sprawie klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionej (M.P. nr 15, poz. 85), zarządzenie nr 21 Prezesa GUS z dnia 18 maja 1984 r. w sprawie klasyfikacji składników wynagrodzeń (Dz. Urz. GUS nr 3, poz. 6).

Suma wskaźników z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia ubezpieczonego (1969-1978, 1980-1989) wyniosła 5088,65%. Natomiast wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 254,43 %. Opinia sporządzona przez biegłego Z. T. nie była kwestionowana przez strony postępowania. Organ rentowy nie wniósł do niej zarzutów, a Sąd uznał ją za prawidłową i podzielił w całości.

Reasumując, skoro wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy niż 250%, to ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego przeliczenia pobieranej przez niego emerytury z zastosowaniem art.110a ustawy, to jest z uwzględnieniem podstawy wymiaru wyliczonej na nowo zgodnie z art.15 ustawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do przeliczenia emerytury zgodnie z art. 110 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od dnia 1 lutego 2017r., a więc od pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i§3 w zw. z §9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) zasądając od organu rentowego, jako od strony przegrywającej proces, na rzecz ubezpieczonego 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSR del. Magdalena Kimel